Αφιερωση

Θέλω να αφιερώσω αυτή την ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
του *Βιβλίου 3* στη
Νάνσι Γουόλς, που επί δέκα χρόνια περπάτησε μαζί μου
ως σύντροφος και σύζυγος, και παραμένει στη ζωή μου
και στην καρδιά μου ως μια υπέροχη παντοτινή φίλη.

Ευχαριστιες

Όπως πάντα, πρώτα θέλω να ευχαριστήσω τον καλύτερό μου φίλο, τον Θεό. Ελπίζω κάποια μέρα να μπορέσουν να έχουν όλοι μια φιλία με τον Θεό.

Μετά, αναγνωρίζω και ευχαριστώ την υπέροχη φίλη και πρώην σύζυγό μου, Νάνσι, που υπήρξε συνοδοιπόρος σε μια καθημερινή συντροφικότητα κατά τη διάρκεια της εποχής που δημιουργήθηκε αυτό το βιβλίο, ενθαρρύνοντας και στηρίζοντάς με σε μια δουλειά που πολλοί άλλοι ίσως να έβρισκαν στην καλύτερη περίπτωση μη πρακτική και αδύνατη.

Αναγνωρίζω επίσης με ευγνωμοσύνη και τεράστια εκτίμηση τη σύζυγό μου, Εμ, η οποία συνεργάζεται μαζί μου κάθε μέρα στην προσπάθεια να δημιουργήσουμε έναν χώρο για να γνωρίσει ο κόσμος μας τη γαλήνη και την αρμονία και την αγάπη σε όλο και μεγαλύτερη αφθονία, μέσα από τη σεμνή συμβολή που ελπίζουμε να κάνουμε με τη δουλειά μας.

Μετά, θέλω να ευχαριστήσω τον Ρόμπερτ Σ. Φρίμαν, εκδότη στον Εκδοτικό Οίκο Hampton Roads, για το θάρρος του να παρουσιάσει πρώτη φορά αυτό το υλικό στο κοινό το 1995 και να εκδώσει όλους τους τόμους της τριλογίας *Συζητήσεις με τον Θεό*. Η απόφασή του να δεχτεί ένα χειρόγραφο που απορρίφθηκε από τέσσερις άλλους εκδότες έχει αλλάξει τη ζωή εκατομμυρίων.

Και δεν μπορώ να αφήσω τη στιγμή αυτού του τελευταίου μέρους στην τριλογία *Συζητήσεις με τον Θεό* να περάσει χωρίς να

αναγνωρίσω την εκπληκτική συμβολή του Τζόναθαν Φρίντμαν στην έκδοσή του, καθώς η διαύγειά του, η ένταση του σκοπού του, το βάθος της πνευματικής του κατανόησης, ο αστείρευτος ενθουσιασμός του και το μνημειώδες χάρισμα της δημιουργικότητάς του είναι σε μεγάλο βαθμό ο λόγος που οι *Συζητήσεις με τον Θεό* έφτασαν στα ράφια τη στιγμή που έφτασαν, με τον τρόπο που έφτασαν. Ο Τζόναθαν Φρίντμαν ήταν εκείνος που αναγνώρισε το τεράστιο μέγεθος αυτού του μηνύματος και τη σημασία του, προβλέποντας ότι θα το διάβαζαν εκατομμύρια, προβλέποντας ότι θα γινόταν ένα κλασικό έργο της πνευματικής λογοτεχνίας. Η αποφασιστικότητά του ήταν εκείνη που παρήγαγε τη χρονική στιγμή και το σχέδιο των *Συζητήσεων με τον Θεό*, και η ακλόνητη αφοσίωσή του ήταν εκείνη που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην αποτελεσματικότητα της αρχικής διανομής του. Όλοι οι θαυμαστές των *Συζητήσεων με τον Θεό* χρωστάνε πολλά στον Τζόναθαν, όπως και εγώ.

Θέλω επίσης να ευχαριστήσω τον Μάθιου Φρίντμαν, για την ακούραστη δουλειά του πάνω σε αυτό το έργο από την αρχή. Οφείλω να τονίσω την αξία των δημιουργικών του προσπαθειών πάνω στο σχέδιο και την παραγωγή.

Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω κάποιους από τους συγγραφείς και δασκάλους το έργο των οποίων έχει αλλάξει το φιλοσοφικό και πνευματικό τοπίο της Αμερικής και του κόσμου, και οι οποίοι με εμπνέουν κάθε μέρα με τη δέσμευσή τους να λένε μια μεγαλύτερη αλήθεια ανεξάρτητα από τις πιέσεις και τις προσωπικές επιπλοκές που δημιουργεί μια τέτοια απόφαση.

Στους Τζόαν Μπορισένκο, Ντιπάκ Τσόπρα, δρ Λάρι Ντόσεϊ, δρ Γουέιν Ντάιερ, δρ Ελίζαμπεθ Κούμπλερ-Ρος, Τζον Χιούστον, Μπάρμπαρα Μαρξ Χάμπαρντ, Στίβεν Λιβάιν, δρ Ρέιμοντ Μούντι, Τζέιμς Ρέντφιλντ, δρ Μπέρνι Σίγκελ, δρ Μπράιαν Γουάις, Μάριαν Γουίλιαμσον και Γκάρι Ζούκαβ –τους οποίους έχω γνωρίσει προσωπικά και σέβομαι βαθιά– μεταφέρω τις ευχαριστίες

ενός ευγνώμονος κοινού και την προσωπική μου εκτίμηση και τον θαυμασμό μου.

Αυτοί είναι μερικοί από τους σύγχρονους πρωτοπόρους μας, και αν έχω καταφέρει να ξεκινήσω ένα προσωπικό ταξίδι ως δημόσιος κήρυκας της αιώνιας αλήθειας, είναι επειδή εκείνοι, και άλλοι σαν αυτούς που δεν έχω γνωρίσει, το έχουν καταστήσει εφικτό. Το έργο ζωής τους αποτελεί μαρτυρία της λαμπρότητας του φωτός στις ψυχές όλων μας. Έχουν αποδείξει αυτό για το οποίο εγώ έχω απλώς μιλήσει.

Εισαγωγη

στη Διευρυμενη Επετειακη Εκδοση

Όταν θα διαβάζετε αυτές τις λέξεις, η ανθρωπότητα θα έχει ήδη καλύψει το μεγαλύτερο μέρος του πρώτου 10 τοις εκατό του νέου αιώνα.

Θα ήθελα να το ξαναδιαβάσετε αυτό, για να καταλάβετε τον πλήρη αντίκτυπό του. Είπα…

Όταν θα διαβάζετε αυτές τις λέξεις, η ανθρωπότητα θα έχει ήδη καλύψει το μεγαλύτερο μέρος του πρώτου 10 τοις εκατό του νέου αιώνα – και του *πρώτου 1 τοις εκατό της Νέας Χιλιετίας*.

Είναι σημαντικό αυτό;

Νομίζω πως είναι. Επειδή όταν φτάσουμε στο 2,5 τοις εκατό της Νέας Χιλιετίας μας, θα είμαστε πολύ κοντά στην κρίσιμη μάζα. Και όταν φτάσουμε στο 5 τοις εκατό, θα είμαστε στην άλλη της πλευρά.

Τούτο σημαίνει ότι αυτό που θα κάνουμε στα επόμενα δεκαπέντε με τριάντα χρόνια της ζωής μας θα έχει τεράστιο αντίκτυπο στην εμπειρία του είδους μας για τα επόμενα χίλια χρόνια.

Αυτό δεν είναι υπερβολή.

Ένας άνθρωπος που έζησε πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και πλέον, έχει *ακόμα* αντίκτυπο στο είδος μας, όπως και άτομα που έζησαν πριν από εκείνον και άτομα που γεννήθηκαν μετέπειτα. Ξέρουμε, λοιπόν, ότι γεγονότα και άνθρωποι σίγουρα έχουν αντίκτυπο στις εμπειρίες ενός ολόκληρου είδους επί χιλιετίες.

Προσθέστε και το γεγονός ότι αυτό που συμβαίνει τώρα εί-

ναι ότι δεν εστιάζουμε πια σε ένα ή δύο άτομα, αλλά σε ολόκληρη την ομάδα που είναι γνωστή ως ανθρωπότητα, και έχετε μια πραγματική συνταγή για κβαντικά άλματα και τεράστιες πολιτισμικές αλλαγές.

Όλοι μας τώρα παίζουμε έναν ρόλο σε αυτό το δράμα, το είδος του ρόλου που μόνο ελάχιστα ανθρώπινα όντα έχουν παίξει στο παρελθόν: Είμαστε *όλοι* πιθανοί Παράγοντες Αλλαγής. Στο παρελθόν, αυτόν τον ρόλο είχαν αναλάβει ένα-δύο άτομα. Τώρα είμαστε όλοι αναμεμειγμένοι. Συμμετέχουμε όλοι στη διαδικασία της Αφύπνισης της Ανθρωπότητας. Και μάλιστα, τη δημιουργούμε.

Αυτό είναι επειδή η σημερινή τεχνολογία έχει δημιουργήσει αυτό που έχω φτάσει να αποκαλώ *ταυτόχρονη πανταχουπαρουσία.*

Κατά τα περασμένα χρόνια έχει ειπωθεί, όταν γίνεται αναφορά στη Θεότητα, ότι «ο Θεός είναι πανταχού παρών». Σήμερα μπορούμε να πούμε το ίδιο για τους ανθρώπους.

Μπορεί να μην είμαστε πανταχού παρόντες με φυσική μορφή, αλλά ο *αντίκτυπός* μας είναι πανταχού παρών στον φυσικό κόσμο.

Αυτά που σκεφτόμαστε, αυτά που λέμε και αυτά που κάνουμε στις καθημερινές μας ζωές έχουν αντίκτυπο –έναν *άμεσο* αντίκτυπο– σε όλο τον κόσμο.

Ένα άτομο στη μέση μιας χώρας μπορεί να ποστάρει ένα μπλογκ που θα ξεκινήσει μια διαμάχη στη μέση μιας άλλης. Ένας καρτουνίστας στην Ευρώπη μπορεί να προκαλέσει εξεγέρσεις στους δρόμους και την πυρπόληση κτιρίων σε πόλεις χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά – και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά *η μία από την άλλη*. Μια λάθος διατυπωμένη λέξη, μια λάθος υπολογισμένη πράξη, μπορεί να αναστατώσει την υδρόγειο.

Παρομοίως, μια ηρωική πράξη, ένας αξιοθαύμαστος λόγος, μια θετική, στοργική, θεραπευτική σκέψη (ειδικότερα αν τη μοιράζονται χιλιάδες άτομα), μπορεί να χαλαρώσει τις εντάσεις, να καταπραΰνει το κεντρικό νευρικό σύστημα και να επουλώσει τις πληγές ολόκληρου του Ανθρώπινου Σώματος.

Αυτό εννοώ όταν μιλάω για ταυτόχρονη πανταχουπαρουσία.

Σε αυτόν τον γενναίο καινούργιο κόσμο της Γρήγορης Πραγματικότητας έχουν έρθει πολλές ιδέες για τη ζωή και για το πώς είναι – καθώς επίσης για το πώς θα μπορούσε να είναι. Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας περιλαμβάνει κάποιες από αυτές. Αυτό, μαζί με τα άλλα εννιά κείμενα της σειράς *Συζητήσεις με τον Θεό*, μας προσφέρει μια ιδέα για το τι θα μπορούσε να συμβεί αν εμείς, ως είδος, κατανοούσαμε και υιοθετούσαμε κάποιες εκπληκτικές αν και απλές έννοιες... όπως είναι η αλήθεια ότι είμαστε όλοι ένα, ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσά μας, και δεν υπάρχει διαίρεση ανάμεσα σε εμάς και σε αυτό που αποκαλούμε Θεϊκό – για να μη μιλήσω για την ιδέα ότι η καθημερινή εμπειρία που έχουμε τώρα είναι μια *ψευδαίσθηση*.

(Δηλαδή, είναι κάτι που επινοούμε, που δημιουργούμε στην πορεία, που κατασκευάζουμε στο μυαλό μας, και δεν έχει καμία σχέση με την Ύστατη Πραγματικότητα.)

Ένα Κονσέρτο Θεών

Δημιουργούμε αμέσως την ανθρώπινη συμφωνία και παίζεται παντού σε ένα κονσέρτο θεών. Σε αυτό το εκπληκτικό γεγονός είμαστε ο συνθέτης, ο μουσικός, ο μαέστρος και το κοινό. Είναι σημαντικό, επομένως, να γνωρίζουμε την παρτιτούρα.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας με έχει βοηθήσει να κάνω ακριβώς αυτό. Είναι το τελευταίο βιβλίο της Αρχικής Τριλογίας των *Συζητήσεων με τον Θεό* και, όπως είπα, ανοίγει το μυαλό σε νέες σκέψεις και νέες ιδέες που θα μπορούσαμε να σκεφτούμε καθώς φανταζόμαστε, παράγουμε και εκτελούμε τη μουσική της ζωής μας για ένα κοινό που αποτελείται από Έναν.

Πώς θέλουμε να είναι η ζωή σε αυτόν τον εικοστό πρώτο αιώνα; Τι επιλέγουμε ως την επόμενη πραγματικότητά μας; Μπορού-

με να δημιουργήσουμε και να βιώσουμε τις υψηλότερές μας σκέψεις, τους πιο γλυκούς μας στοχασμούς, ή όλα αυτά είναι απλώς ανοησίες φαντασιόπληκτων και ονειροπόλων;

Τολμάμε ακόμα και να φανταστούμε, πολύ περισσότερο να αποδεχτούμε και να εφαρμόσουμε, το μεγαλύτερό μας όραμα και τις πιο συγκλονιστικές μας ιδέες για τη ζωή και την αγάπη και το ποιοι πραγματικά είμαστε;

Αυτές είναι οι ερωτήσεις στις οποίες όλοι μας θα απαντήσουμε με τον τρόπο που ζούμε τις ζωές μας στις μέρες και τις εβδομάδες και τους μήνες και τα χρόνια που θα ακολουθήσουν.

Το τρίτο βιβλίο των *Συζητήσεων με τον Θεό* εξετάζει αυτές τις ερωτήσεις εις βάθος. Μας πηγαίνει σε ένα ταξίδι όπου το μυαλό καλείται να εγκαταλείψει όλες τις ιστορίες του για το πώς είναι τα πράγματα και όλους τους περιορισμούς του για το πώς θα μπορούσαν να είναι τα πράγματα. Μας τυλίγει στη ζεστή αγκαλιά της ελπίδας και της έμπνευσης, τα δύο χέρια του εραστή που κάνουν να αξίζει να ζούμε τη ζωή σε φυσική μορφή. Μας φέρνει σε ένα μέρος γαλήνης και βαθιάς ικανοποίησης, από το οποίο μπορούμε να ακολουθήσουμε το μονοπάτι της ζωής μας.

Είναι ένα εξαιρετικό κείμενο, και χρειάστηκαν τρία χρόνια για να γραφτεί. Είναι το μεγαλύτερο διάστημα από όσο χρειάστηκε οποιοδήποτε άλλο από τα εννιά βιβλία της σειράς *Συζητήσεις με τον Θεό*. Αντίθετα, το τελευταίο κείμενο της σειράς, *Σπίτι με τον Θεό σε μια Ζωή που Δεν Τελειώνει Ποτέ*, γράφτηκε σε οκτώμισι εβδομάδες. Και το *Πιο Ευτυχισμένος από τον Θεό*, το πρώτο βιβλίο μετά τη σειρά, γράφτηκε σε δεκατέσσερις μέρες.

Το *Βιβλίο 3* χρειάστηκε τόσο καιρό να γραφτεί επειδή ήταν ο πρώτος διάλογος που γράφτηκε για να τον δουν και άλλοι. Το υλικό που τελικά έγινε οι *Συζητήσεις με τον Θεό - Βιβλίο 1* και *Βιβλίο 2* «βγήκε» ως μια αρκετά αυθόρμητη προσωπική εμπειρία, που θεώρησα ότι θύμιζε προσωπικό ημερολόγιο.

Δεν σκέφτηκα ποτέ ότι οι νυχτερινές μου νοητικές περιπλανή-

σεις θα έβλεπαν ποτέ το φως της ημέρας – παρόλο που ο πρώτος διάλογος έλεγε «μια μέρα αυτό θα γίνει βιβλίο». (Δακτυλογράφησα αυτές τις χειρόγραφες σημειώσεις και τις έστειλα σε έναν εκδότη για να προκαλέσω τον Θεό: *Εντάξει, δείξε μου.*)

Όταν αυτές οι σημειώσεις παρήγαγαν δύο βιβλία που μπήκαν στη λίστα των μπεστ σέλερ των *New York Times*, ήξερα ότι κάτι εκπληκτικό συνέβαινε εδώ. Ήξερα επίσης (επειδή ειπώθηκε στον διάλογο – τον οποίο τώρα *πίστευα*!) ότι θα γράφονταν και άλλα. Αλλά τώρα, για πρώτη φορά, καταλάβαινα ότι κάθε λέξη που έγραφα μπορεί να διαβαζόταν από εκατομμύρια άτομα (σε τριάντα επτά διαφορετικές γλώσσες, όπως αποδείχθηκε). Αν πω ότι ήμουν τρομοκρατημένος καθώς έγραφα, θα έλεγα λίγα.

Ανησυχούσα και αγχωνόμουν για την κάθε πρόταση και παράγραφο. Μπορούσα να μπω στο πνεύμα των προηγούμενων διαλόγων, το οποίο έρεε ελεύθερα και δεν είχε προσδοκίες, μόνο για μερικές στιγμές τη φορά πριν πάρει τα ηνία το μυαλό μου και μου πει τι πίστευε ΕΚΕΙΝΟ ότι θα έπρεπε να γράψω.

Ευτυχώς, μπορούσα να νιώσω μια τεράστια διαφορά ανάμεσα σε αυτή τη γραφή που την καθοδηγούσε το μυαλό και στην πνευματική υπαγόρευση σημειώσεων που είχα βιώσει τις προηγούμενες φορές. Και πάλι ευτυχώς, επειδή κάθε φορά που ένιωθα να παίρνει τα ηνία το μυαλό μου, απλώς άφηνα το στιλό (συχνά με δάκρυα απογοήτευσης) και αρνιόμουν να γράψω άλλη λέξη.

Μετά, καθόμουν και περίμενα να επιστρέψει εκείνο το ξεχωριστό «συναίσθημα» ότι ήμουν συνδεδεμένος με τη Θεότητα. Συνήθως αυτό δεν συνέβαινε για αρκετές μέρες. Μερικές φορές έκανε εβδομάδες να συμβεί. Μια φορά, ο «χωρισμός» συνεχίστηκε για μήνες.

Και έτσι ολοκληρώθηκε, κάποιες μέρες με μια φράση τη φορά, το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Και χαίρομαι που έπεσε στα χέρια σας αυτή η Δέκατη Επετειακή Έκδοση. Δεν θα ήθελα να «πεθάνει» αυτό το υλικό μετά από μόλις μία έκδοση – και προφανώς, ούτε ο Θεός θα το ήθελε.

Είμαι ευγνώμων στους ανθρώπους της Hampton Roads Publishing Company που εξέδωσαν το βιβλίο ξανά, μία δεκαετία μετά.

Μία Νέα Ιστορία για Όλους Μας;

Καθώς αυτό το βιβλίο επανακυκλοφορεί, έχω μεγάλες ελπίδες ότι όλοι μας μέσα στην ανθρώπινη οικογένεια θα «επανακυκλοφορήσουμε» τους εαυτούς μας, ότι θα βγάλουμε και εμείς μια «νέα έκδοση».

Λαχταρώ να γίνουμε όλοι μας η επόμενη μεγάλη εκδοχή του μεγαλύτερου οράματος που είχαμε ποτέ για το ποιοι είμαστε. Επειδή είναι καιρός τώρα, στ' αλήθεια είναι καιρός, για την αφύπνιση της ανθρωπότητας. Η στιγμή της συνειδητοποίησής μας πλησιάζει.

Δεν χρειάζεται να ολοκληρώσουμε τη διαδικασία κατά τη διάρκεια αυτής της ζωής. Δεν χρειάζεται να «φτάσουμε στην κορυφή» ή να τελειώσουμε το έργο ή να ολοκληρώσουμε το ταξίδι – επειδή κάνουμε, στ' αλήθεια, ένα ταξίδι που ονομάζεται Εξέλιξη και η εξέλιξη δεν έχει ολοκλήρωση. Ωστόσο, είναι ώρα τώρα να ξεκινήσουμε το *επόμενο κεφάλαιο* της παραμονής μας, να ακολουθήσουμε ένα διαφορετικό μονοπάτι, να κινηθούμε προς μία διαφορετική κατεύθυνση.

Όχι, δεν απαιτείται να φτάσουμε στην αριστοτεχνία στις επόμενες μέρες ή στους μήνες που έρχονται, αλλά αυτό που ζητάει η Ζωή και μας καλεί και μας παροτρύνει να κάνουμε είναι να συνεχίσουμε να κινούμαστε, να συνεχίσουμε να αναπτυσσόμαστε, να συνεχίσουμε να ωριμάζουμε, να συνεχίσουμε να *εξελισσόμαστε*.

Και αυτός είναι ο σκοπός του βιβλίου που έχετε στα χέρια σας. Μιλάει γι' αυτό που είμαστε και αυτό που μπορούμε να γίνουμε. Μιλάει για το παλιό μονοπάτι και το νέο, τις αρχαίες αντιλήψεις και τις καινούργιες, τις φθαρμένες ιδέες και τις μη δοκιμασμένες.

Αν δεν έχετε διαβάσει αυτό το βιβλίο για ένα διάστημα (ή αν δεν το έχετε διαβάσει καθόλου), προετοιμαστείτε για ένα υπέροχο ταξίδι. Εδώ θα δούμε όλα όσα ήταν και όλα όσα μπορούσαν να είναι. Εδώ θα εξερευνήσουμε το έδαφος του Μια Φορά κι Έναν Καιρό και τη χώρα τού Και Έζησαν Αυτοί Καλά κι Εμείς Καλύτερα. Εδώ θα φτάσουμε στο σταυροδρόμι και στο σημείο επιλογής, στη διασταύρωση του Χθες και του Αύριο.

Προς τα πού θα πάμε; Α, ναι, αυτό είναι το ερώτημα, σωστά; Αυτό είναι το ερώτημα.

Ν. Ντ. Γ.
6 Απριλίου 2008
Άσλαντ, Όρεγκον

ΜΕΛΕΤΕΣ

Κεφαλαια 1-7

Οι *Συζητήσεις με τον Θεό - Βιβλίο 3*, ένα από τα βιβλία της σειράς των *Συζητήσεων με τον Θεό* με πλήθος πληροφοριών, δεδομένων και γεμάτο με βαθιά διορατικότητα (είναι το μεγαλύτερο από τα εννιά), μας προκαλεί από την αρχή. Θα δείτε αμέσως τι εννοώ καθώς θα δώσω εδώ μια μικρή γεύση για το τι θα βρείτε στα πρώτα επτά κεφάλαια.

Δεν θα προσφέρω αυτή την πρώτη γεύση για όλα τα κεφάλαια του βιβλίου. Αντίθετα, στα άλλα δύο κεφάλαια με τις Μελέτες που έχω προσθέσει σε αυτό το βιβλίο, θα σχολιάσω πιο βαθιά την εμπειρία που αποκόμισα *ζώντας* και *εφαρμόζοντας* τα μηνύματα που υπάρχουν σε αυτό το κείμενο από τότε που πρωτοεκδόθηκε.

Αλλά τώρα, θέλω να σας δώσω μια ιδέα γι' αυτό που σας περιμένει καθώς θα διαβάσετε αυτό το εκπληκτικό γραπτό.

Το κείμενο ξεκινάει με μια εξέταση των πιο σημαντικών δεδομένων που υπάρχουν σε οποιοδήποτε βιβλίο οπουδήποτε (και παίζουν κεντρικό ρόλο στις *Συζητήσεις με τον Θεό - Βιβλίο 1*): το Παράδειγμα Γίνε-Κάνε-Έχε.

Αυτό δεν είναι κάτι που ξέρουν πολλοί άνθρωποι ακόμα και σήμερα. Αν το ήξεραν, η ζωή τους θα άλλαζε για πάντα, ενώ θα άλλαζε σημαντικά και η ζωή Ολόκληρου του Κόσμου. Καθώς το επανεξετάζω εδώ, ελπίζω ότι αυτή η δεύτερη ματιά στο Γίνε-Κάνε-Έχε θα σας κάνει να πάρετε ξανά το *Βιβλίο 1* στα χέ-

ρια σας και να τα διαβάσετε όλα αυτά πιο λεπτομερώς μέχρι να είστε σίγουροι ότι «το πιάσατε». Εδώ μιλάμε γι' αυτό που θα μπορούσε να περιγραφεί ως το Σύστημα Λειτουργίας για Όλη τη Ζωή – και αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπίζεται με ελαφρότητα.

Από αυτό, το *Βιβλίο 3* προχωράει αμέσως σε μια συζήτηση για άλλη μία από τις πιο σημαντικές αρχές σε ολόκληρη την κοσμολογία των *Συζητήσεων με τον Θεό*: *Αυτό που επιλέγεις για τον εαυτό σου, δώσε το στον άλλον.*

Τίποτα δεν έχει επηρεάσει τη ζωή μου με θετικό τρόπο περισσότερο από αυτές τις έντεκα λέξεις. Ο Ιησούς το έθεσε με έναν άλλο τρόπο («Κάνε στους άλλους αυτό που θα ήθελες να κάνουν σε εσένα»), αλλά το νόημα είναι το ίδιο – και είναι ένα νόημα που, καθόλου αναπάντεχα, βρίσκεται σε κάθε μεγάλη θρησκεία και σε όλες τις πνευματικές παραδόσεις στον κόσμο.

Και με βάση αυτό, το *Βιβλίο 3* μετά εξετάζει (η αρχική ματιά πάνω σε αυτό υπήρξε και στο *Βιβλίο 1*) αυτό που πιθανότατα είναι το πιο *δύσκολο* μήνυμα των βιβλίων της σειράς *Συζητήσεις με τον Θεό*: *Είμαστε οι δημιουργοί της ίδιας μας της πραγματικότητας.*

Εδώ ο Θεός μάς λέει…

> Αν σου συμβεί κάτι, είναι τέλειο έτσι όπως συνέβη – επειδή δεν υπάρχει τίποτα που δεν είναι τέλειο στον κόσμο του Θεού. Το σχέδιο της ζωής σου –οι άνθρωποι, τα μέρη και τα γεγονότα που τη διατρέχουν– έχουν δημιουργηθεί όλα στην εντέλεια από τον τέλειο δημιουργό της ίδιας της τελειότητας: από εσένα. Και Εμένα... μέσα από εσένα.

Μπορεί να έχετε την εντύπωση, από την πρόγευση που σας έχω δώσει ώς τώρα, ότι το μόνο που κάνει το *Βιβλίο 3* είναι να

επαναλαμβάνει τις πληροφορίες που υπάρχουν ήδη στο *Βιβλίο 1*. Τίποτα δεν απέχει περισσότερο από την αλήθεια, ωστόσο αυτό το τρίτο βιβλίο της σειράς *Συζητήσεις με τον Θεό συνοψίζει* κάποια από τα προηγούμενα μηνύματα – και έχει καλό λόγο.

Ήταν ξεκάθαρο για εμένα όταν γραφόταν το *Βιβλίο 3* (και είναι ξεκάθαρο για εμένα ξανά σήμερα καθώς το ξαναδιαβάζω μετά από δέκα χρόνια) ότι κάποια από τα πιο σημαντικά μηνύματα του πρώτου βιβλίου των *Συζητήσεων με τον Θεό* δυσκολεύτηκα να τα αποδεχτώ ως την προσωπική μου αλήθεια. Επομένως, δεν ξαφνιάζομαι καθόλου που στο *Βιβλίο 3* ο Θεός με οδήγησε πίσω σε μια συζήτηση πάνω σε αυτά, πριν προχωρήσει σε ολοκαίνουργιες ιδέες πνευματικής επέκτασης (πράγμα που αυτό το κείμενο κάνει, σας *διαβεβαιώνω*).

Μετά από όλα αυτά τα χρόνια, έφτασα να αποδεχτώ τα βασικά μηνύματα των *Συζητήσεων με τον Θεό*, αλλά δεν ήταν εύκολο – και δεν θα προσπαθήσω να σας κοροϊδέψω γι' αυτό. Μιλάμε για *πνευματική ανανέωση*, όχι απλώς για κάποιες καινούργιες σκέψεις εδώ κι εκεί, που ίσως επιθυμούμε να συλλογιστούμε. Μιλάμε για πνευματική επανάσταση, όχι μόνο πνευματική εξερεύνηση.

Τα μηνύματα και των εννιά βιβλίων των *Συζητήσεων με τον Θεό* μας μεταφέρουν στα πιο μακρινά όρια της παραδοσιακής πνευματικής μας κατανόησης. Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι, όπως μας λένε οι *Συζητήσεις με τον Θεό*, «η ζωή ξεκινάει στην άκρη του σημείου στο οποίο νιώθεις άνετα».

Για να το θέσω διαφορετικά (και όπως έχω πει συχνά), οι *Συζητήσεις με τον Θεό* δεν είναι για δειλούς.

Ο σκοπός των βιβλίων των *Συζητήσεων με τον Θεό* δεν είναι μόνο να μας φέρουν δηλώσεις αιώνιας αλήθειας, αλλά και τα εργαλεία με τα οποία να *αξιοποιήσουμε* αυτή τη σοφία, να την εφαρμόσουμε στην καθημερινότητά μας. Και πώς ακριβώς *αξιοποιούμε* την αλήθεια –για να χρησιμοποιήσουμε το παράδειγμα αυτό– ότι είμαστε οι δημιουργοί των ίδιων μας των πραγματι-

κοτήτων; Φέρνοντας ένα τέλος στην ιστορία της θυματοποίησής μας και δίνοντας έτσι τη δύναμη στον εαυτό μας να *αλλάξουμε* επιτέλους την ιστορία μας.

(Συγκεκριμένοι τρόποι για να το κάνουμε αυτό προσφέρονται με υπέροχες λεπτομέρειες στο καινούργιο βιβλίο της κοσμολογίας των *Συζητήσεων με τον Θεό, Πιο Ευτυχισμένος Από τον Θεό.*)

Μόνο μέσα από τη συνειδητοποίηση ότι κανένας άλλος «δεν το κάνει σε εμάς» μπορούμε να φτάσουμε στο σημείο να ρωτήσουμε: «Τότε, γιατί μου συμβαίνει αυτό;» Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση έχει τη δύναμη να απελευθερώσει την ανθρωπότητα από τα σχοινιά που την κρατάνε σαν μαριονέτα για πάντα, σβήνοντας, επιτέλους, κάθε σκέψη ότι κάποιο άλλο άτομο ή γεγονός έχει έστω και ελάχιστη δύναμη πάνω στην προσωπική μας εμπειρία.

Αυτό μας δίνει ξανά τον εαυτό μας. Και, όντως, αυτός είναι ο σκοπός όλων των *Συζητήσεων με τον Θεό*. Οι ιδέες που προσφέρονται μας δίνουν εργαλεία με τα οποία θα αλλάξουμε ριζικά τόσο τις ατομικές μας εμπειρίες όσο και τη συλλογική εμπειρία της ανθρωπότητας.

Μόνο η εξήγηση των Πέντε Φυσικών Συναισθημάτων είναι ικανή να κάνει κάτι τέτοιο. Και αυτό, μαζί με όλα τα άλλα που έχω αναφέρει ώς τώρα, είναι στο Κεφάλαιο 1.

Αναπάντεχα, αυτό το πρώτο κεφάλαιο περιλαμβάνει *επίσης:*

- Μία νέα ιδέα για το πώς μπορούμε να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας
- Μία προειδοποίηση σχετικά με την ανθρώπινη σεξουαλικότητα και το πώς μιλάμε στα παιδιά μας γι' αυτήν
- Μία επαναξιολόγηση του ρόλου των γηραιότερων στην κοινωνία μας
- Μία συζήτηση της αποσύνθεσης των οικογενεια-

κών μονάδων, κοινοτήτων και του ίδιου του κόσμου

Και μετά, φτάνουμε στο Κεφάλαιο 2!

Είναι όπως είπα: Οι *Συζητήσεις με τον Θεό - Βιβλίο 3* είναι ένα από τα βιβλία της σειράς των *Συζητήσεων με τον Θεό* με πλήθος πληροφοριών και δεδομένων, και γεμάτο με βαθιά διορατικότητα.

Το Κεφάλαιο 2 ανοίγει με μια ματιά πίσω στον χρόνο καθώς ο διάλογος εξερευνά την αρχαία μητριαρχία σε σχέση με τη σημερινή πατριαρχία, την προέλευση του μύθου του Σατανά και το ζήτημα με το κάρμα και τον ρόλο του στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Το Κεφάλαιο 3 μας φέρνει ένα από τα αγαπημένα μου μηνύματα των *Συζητήσεων με τον Θεό*, την *Παραβολή του Βράχου*, με τη μοναδική εξήγηση της συνηθισμένης περιγραφής του Θεού ως Πρωταρχικού Κινητήρα.

Συγχωρεί ο Θεός τις αμαρτίες μας; Είμαστε, ατελή ανθρώπινα όντα όλοι μας, άξιοι της αγάπης του Θεού και της αποδοχής του στο Βασίλειο του Ουρανού; Αυτές οι ερωτήσεις κυριαρχούν στη θεολογική έρευνα εδώ και χρόνια. Τώρα, στο τέταρτο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου, μας δίδεται μια απάντηση που ξεκινά την πνευματική επανάσταση της Γης.

Εξίσου επαναστατικός είναι ο διάλογος στο Κεφάλαιο 5 για τη ζωή μετά τον θάνατο. Και μετά, στο Κεφάλαιο 6, ο διάλογος αυτός προσφέρει μια εξαιρετικά συναρπαστική συζήτηση για το πώς όλα όσα έχουν συμβεί, συμβαίνουν τώρα και θα συμβούν, *λαμβάνουν χώρα σε αυτή την παρούσα στιγμή*, και ακολουθεί μια εξίσου ενδιαφέρουσα ματιά στη φυσική και στην αποκαλούμενη μεταφυσική δύναμη.

Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω; Περιμένετε, όμως. Το τελευταίο κεφάλαιο του πρώτου μέρους του βιβλίου, το Κεφάλαιο 7, παρέχει μία εις βάθος εξερεύνηση ολόκληρης της ιδέας της μετενσάρκωσης.

Τώρα, ο σκοπός μου γι' αυτή την ανάλυση ανά κεφάλαιο είναι, όπως είπα στην αρχή, να σας προειδοποιήσω. Το *Βιβλίο 3* είναι φορτωμένο. Είναι *γεμάτο*. Και είναι τολμηρό.

Προχωρήστε, λοιπόν, τώρα. Γυρίστε σελίδα. Και ας ξεκινήσει η επανάσταση.

1

Είναι Κυριακή του Πάσχα, 1994, και είμαι εδώ, με το στιλό στο χέρι, σύμφωνα με τις οδηγίες που έλαβα. Περιμένω τον Θεό. Μου υποσχέθηκε ότι θα έρθει, όπως έκανε τις δύο προηγούμενες Κυριακές του Πάσχα, για να ξεκινήσουμε άλλη μία συζήτηση που θα διαρκέσει ολόκληρο το έτος. Την τρίτη και τελευταία – για τώρα.

Αυτή η διαδικασία –αυτή η εκπληκτική επικοινωνία– ξεκίνησε το 1992. Θα ολοκληρωθεί το Πάσχα του 1995. Τρία χρόνια, τρία βιβλία. Το πρώτο είχε να κάνει με ως επί το πλείστον προσωπικά ζητήματα – ρομαντικές σχέσεις, το πώς να βρίσκει κάποιος τη σωστή δουλειά, πώς να χειριζόμαστε τις ισχυρές ενέργειες των χρημάτων, του σεξ, και του Θεού· και πώς να τις ενσωματώνουμε στις καθημερινές μας ζωές. Το δεύτερο ανέπτυσσε αυτά τα θέματα, για να προχωρήσει σε σημαντικά γεωπολιτικά ζητήματα – τη φύση των κυβερνήσεων, τη δημιουργία ενός κόσμου χωρίς πόλεμο, τη βάση για μία ενοποιημένη, διεθνή κοινωνία. Αυτό το τρίτο και τελευταίο μέρος της τριλογίας θα επικεντρωθεί, όπως πληροφορούμαι, στα μεγαλύτερα ερωτήματα που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος. Έννοιες που έχουν να κάνουν με άλλα πεδία, άλλες διαστάσεις και το πώς όλα αυτά συνδέονται μεταξύ τους.

Η πορεία ήταν:

Ατομικές Αλήθειες

Παγκόσμιες Αλήθειες
Καθολικές Αλήθειες

Όπως συνέβη με τα πρώτα δύο χειρόγραφα, δεν έχω ιδέα πού πηγαίνει αυτό. Η διαδικασία είναι απλή. Παίρνω στιλό και χαρτί, κάνω μια ερώτηση – και περιμένω να δω ποιες σκέψεις θα έρθουν στο μυαλό μου. Αν δεν έρθει καμία, αν δεν μου δοθούν λέξεις, μαζεύω τα πάντα και περιμένω μέχρι κάποια άλλη μέρα. Η όλη διαδικασία χρειάστηκε περίπου έναν χρόνο για το πρώτο βιβλίο, πάνω από έναν χρόνο για το δεύτερο. (Εκείνο το βιβλίο είναι ακόμα σε διαδικασία εξέλιξης ενώ άρχισε αυτό.)

Περιμένω ότι αυτό θα είναι το πιο σημαντικό βιβλίο από όλα.

Για πρώτη φορά από τότε που ξεκίνησα αυτή τη διαδικασία, αισθάνομαι πολύ ανασφαλής. Έχουν περάσει δύο μήνες από τότε που έγραψα εκείνες τις πρώτες τέσσερις ή πέντε παραγράφους. Έχουν περάσει δύο μήνες από το Πάσχα, και δεν έχει έρθει τίποτα – τίποτα πέρα από ανασφάλεια.

Έχω περάσει εβδομάδες αναθεωρώντας και διορθώνοντας λάθη στο δακτυλογραφημένο κείμενο του πρώτου βιβλίου σε αυτή την τριλογία – και μόλις αυτή την εβδομάδα έλαβα την τελική, διορθωμένη εκδοχή του *Βιβλίου 1*, για να το στείλω ξανά προς στοιχειοθεσία, με 43 διαφορετικά λάθη για διόρθωση. Το δεύτερο βιβλίο, εν τω μεταξύ, σε χειρόγραφη μορφή ακόμα, ολοκληρώθηκε μόλις την περασμένη εβδομάδα – με καθυστέρηση δύο μηνών. (Υποτίθεται ότι θα ήταν έτοιμο ώς το Πάσχα του ’94.) Αυτό το βιβλίο, που ξεκίνησε την Κυριακή του Πάσχα παρά το γεγονός ότι το *Βιβλίο 2* δεν είχε τελειώσει, μαράζωνε στον φάκελό του από τότε – και τώρα που το *Βιβλίο 2* έχει ολοκληρωθεί, ζητά την προσοχή μου.

Ωστόσο, για πρώτη φορά από το 1992, όταν ξεκίνησαν όλα αυτά, μοιάζω να αντιστέκομαι σε αυτή τη διαδικασία, αν όχι να την απεχθάνομαι. Νιώθω παγιδευμένος από την αποστολή, και ποτέ δεν μου άρεσε να κάνω κάτι επειδή είμαι υποχρεωμένος να

το κάνω. Επιπλέον, έχοντας μοιράσει σε μερικά άτομα μη διορθωμένα αντίτυπα του πρώτου χειρογράφου και έχοντας ακούσει τις αντιδράσεις τους, τώρα είμαι πεπεισμένος ότι και τα τρία αυτά βιβλία θα διαβαστούν από πολύ κόσμο, θα εξεταστούν λεπτομερώς, θα υποβληθούν σε θεολογική ανάλυση και θα αποτελέσουν το θέμα παθιασμένης διαμάχης για δεκάδες χρόνια.

Αυτό με έχει δυσκολέψει πολύ μέχρι να φτάσω σε αυτή τη σελίδα· με έχει δυσκολέψει πολύ να θεωρήσω αυτό το στιλό φίλο μου – επειδή παρόλο που ξέρω ότι πρέπει να καταγράψω αυτό το υλικό, ξέρω επίσης ότι αφήνω τον εαυτό μου εκτεθειμένο στις πιο χυδαίες επιθέσεις, στη γελοιοποίηση, ίσως ακόμα και στο μίσος πολλών ανθρώπων, επειδή τολμώ να αποκαλύψω αυτές τις πληροφορίες – πολύ περισσότερο επειδή τολμώ να ανακοινώσω ότι μου έρχονται απευθείας από τον Θεό.

Νομίζω ότι ο μεγαλύτερός μου φόβος είναι ότι θα αποδειχθώ ανεπαρκής, ακατάλληλος «εκπρόσωπος» του Θεού, εξαιτίας της φαινομενικά ατελείωτης σειράς από λάθη και αδικήματα που έχουν σημαδέψει τη ζωή μου και έχουν χαρακτηρίσει τη συμπεριφορά μου.

Εκείνοι που με ξέρουν από το παρελθόν μου –μεταξύ των οποίων οι πρώην σύζυγοί μου και τα παιδιά μου– θα είχαν κάθε δικαίωμα να αποκηρύξουν αυτά τα γραπτά, με βάση τις ανεπαρκείς μου επιδόσεις στις απλές, στοιχειώδεις λειτουργίες του συζύγου και του πατέρα. Έχω αποτύχει παταγωδώς σε αυτό, καθώς και σε άλλες πλευρές της ζωής που έχουν να κάνουν με τη φιλία και την ακεραιότητα, την εργατικότητα και την ευθύνη.

Εν ολίγοις, γνωρίζω καλά ότι δεν είμαι άξιος να παρουσιάζομαι ως άνθρωπος του Θεού ή αγγελιαφόρος της αλήθειας. Θα έπρεπε να είμαι το τελευταίο άτομο που θα αναλάμβανε τέτοιο ρόλο ή ακόμα που θα τολμούσε να το ισχυριστεί. Αδικώ την αλήθεια τολμώντας να την πω, τη στιγμή που όλη μου η ζωή υπήρξε μια μαρτυρία των αδυναμιών μου.

Γι' αυτούς τους λόγους, Θεέ μου, Σου ζητάω να με απαλλάξεις από τα καθήκοντά μου ως γραφέα Σου και να βρεις κάποιον η ζωή του οποίου τον καθιστά άξιο για μια τέτοια τιμή.

> Θα ήθελα να τελειώσουμε αυτό που ξεκινήσαμε εδώ – αν και δεν είσαι υποχρεωμένος να το κάνεις. Δεν έχεις «καθήκοντα» απέναντι σε Εμένα ή σε οποιονδήποτε άλλον, αν και βλέπω ότι η σκέψη σου ότι έχεις σε περιβάλλει με πολλή ενοχή.

Έχω απογοητεύσει ανθρώπους, μεταξύ των οποίων και τα ίδια μου τα παιδιά.

> Όλα όσα έχουν συμβεί στη ζωή σου έχουν συμβεί τέλεια, έτσι ώστε εσύ –και όλες οι ψυχές που σχετίζονται μαζί σου– να ωριμάσετε όπως ακριβώς είχατε ανάγκη και θέλατε να ωριμάσετε.

Αυτή είναι η τέλεια «διέξοδος» που έχει δημιουργηθεί από όσους στη Νέα Εποχή επιθυμούν να απαλλαγούν από την ευθύνη για τις πράξεις τους και να αποφύγουν τυχόν δυσάρεστες συνέπειες.

Νιώθω ότι υπήρξα εγωιστής –απίστευτα εγωιστής– στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, κάνοντας αυτό που με ευχαριστούσε, ανεξάρτητα από τον αντίκτυπο που είχε στους άλλους.

> Δεν είναι κακό να κάνεις αυτό που σε ευχαριστεί...

Μα τόσοι άνθρωποι έχουν πληγωθεί, έχουν απογοητευθεί…

> Το ζήτημα είναι μόνο το τι σε ευχαριστεί περισσότερο. Από ό,τι φαίνεται, λες ότι αυτό που τώρα σε ευ-

χαριστεί περισσότερο είναι συμπεριφορές που κάνουν ελάχιστα για τους άλλους ή τους κάνουν κακό.

Και λίγα λες.

Σκόπιμα. Πρέπει να μάθεις να είσαι ήπιος με τον εαυτό σου. Και να πάψεις να τον κρίνεις.

Αυτό είναι δύσκολο. Ειδικότερα όταν οι άλλοι είναι τόσο πρόθυμοι να κρίνουν. Νιώθω ότι θα ντροπιάσω Εσένα, την αλήθεια· ότι αν επιμείνω να ολοκληρώσω και να εκδώσω αυτή την τριλογία, θα είμαι τόσο κακός πρεσβευτής του μηνύματός Σου ώστε θα το δυσφημήσω.

Δεν μπορείς να δυσφημήσεις την αλήθεια. Η αλήθεια είναι η αλήθεια, και δεν μπορεί ούτε να αποδειχθεί ούτε να διαψευστεί. Απλώς είναι.

Το θαύμα και η ομορφιά του μηνύματός Μου δεν μπορούν να επηρεαστούν από αυτό που πιστεύουν οι άλλοι για εσένα.

Και μάλιστα, είσαι ένας από τους καλύτερους πρεσβευτές, επειδή έχεις ζήσει τη ζωή σου με έναν τρόπο που δεν θεωρείς τέλειο.

Οι άνθρωποι μπορούν να ταυτιστούν μαζί σου – ακόμα και αν σε κρίνουν. Και αν δουν ότι είσαι πραγματικά ειλικρινής, μπορούν ακόμα και να σου συγχωρήσουν το «κακό παρελθόν» σου.

Ωστόσο, σου λέω αυτό: Όσο σε ενδιαφέρει τι σκέφτονται οι άλλοι για εσένα, τους ανήκεις.

Μόνο όταν δεν θα χρειάζεσαι έγκριση απέξω από τον εαυτό σου θα ανήκεις στον εαυτό σου.